

Carele cu oale

Alecu Donici

O tabără de care mergea la târg cu oale
A unui neguțător.
El însuși cu-ngrijire le conducea în cale,
Sperând de Moși s-adune folos însemnător;
Dar trebuia să treacă o renumită vale,
La care căraușii-ndată ce-au sosit,

Așa s-au sfătuit:
Ca să pogoare valea, pe rând, încet, cu minte;
Iar carul după urmă să facă înainte,

Căci boii ce-l purtau,
Deprinși fiind și maturi, mai vrednici s-arătau;

Și în adevăr, carul mergea încet, ca gândul
Cel încercat de grije și frământat de ani.

Dar o pereche de juncani
A căror venea rândul,
Pe boii bine învățați
Îi criticau de moarte:
- Uitați-vă, boi lăudați!

Vedeți - ziceau - neghiobii, un car nu știu să poarte,
Ia uite la Boțolan!
Se târâie ca broasca... Ia vezi alde Prian
În jug cum tot se lasă;
Ar vrea din el să iasă.
O, Doamne! Și ce boi!
Cu ce renume mare!
Mai bine ar căra gunoi,

Sau ar șede la bragă, pe somn și pe mâncare...
Ia să ne vadă și pe noi!..
Cu-așa ocări, juncanii pornesc cu carul lor;
Dar greutatea îi apasă;
Ei să oprească vor,
Și-n dreapta se cam lasă;

Apoi, de la o culme, la stânga-n loc cârmesc,
O culcă drept pe fugă, cât le lua piciorul,
Răstoarnă oalele... și în râpă se opresc...

POEZII ONLINE

Încât neguțătorul,
Cu mâinile crucișe, la hârburi se uita
Și foarte greu ofta.

Eu nu știu cum s-a întâmplat,
Țiu mult cu viitorul,
Căci de trecut m-am săturat
Și nu-i păstrez amorul;

Dar vreau s-arăt la unii noi,
Cum ei în timpuri grele
La alții văd numai noroi
Și numai fapte rele;
Iar când s-apucă singuri ei
De trebi, ca oameni grei,
Răstoarnă carul drept de râpă
Și tot încă mai țipă.